

A l'any del Senyor de 1962, un fet en principi sense cap rellevància va trastocar per complet la pausada i rutinària vida dels veïnats del barri. El Bisbat de Mallorca va decidir segregar la jurisdicció de la Parròquia de Santa Catalina Thomàs en dues i fundà la Parròquia de l'Encarnació, ubicada al carrer d'Escultor Galmés, molt a prop de casa, a l'antiga "Sala de Fiestas Olympia". Al front d'aquella iniciativa hi posaren un jove capellà, petitell ell, amb una clara visió de futur i del que tenia entre mans. El nou rector, Don Toni Roig, va començar per arranjar el local rentant la cara a les velles parets, rajoles, l'altell que rodejava la sala i un munt de butaques que repassades de fusteria i amb una bona capa de pintura, foren i son encara, un signe d'identitat de la parròquia. Hi havia també un gran pati interior, amb arbres immensos que donaven ombra a les galeries i palcos que l'envoltaven per complet i a cada banda de l'escenari, que ho presidia tot, uns edificis de tres pisos amb els camerinos on no feia massa, es maquillaven i vestien les vedettes abans de sortir a escena.

El rector va aconseguir crear en poc temps una vertadera comunitat on la gent del barri, fos de l'edat, creença o posició social que fos, participava activament en totes les activitats que es duïen a terme, que eren moltes. Les misses passaren d'ésser una obligació a una vertadera devoció, on la gent es reunia amb alegria per a pregar, compartir i escoltar els sermons d'aquell capellà petitó, gran de cor i enteniment, que des de l'altar i diumenge darrera diumenge, transmetia amb una valentia impròpia d'aquells anys uns conceptes totalment innovadors i progressistes en qüestions religioses, polítiques i socials. Les misses dels diumenges de l'Encarnació ben aviat traspassaren fronteres i persones d'altres barris de Palma, mogudes per la curiositat, feien una primera visita fins que, contagiades per l'esperit de les celebracions, entraven de bon gust a formar part d'aquell grup de gent engrescada. Don Toni va saber aglutinar la joventut al seu costat i amb saviesa, els donà ales. Els joves i al·lotes, a l'ombra de la parròquia i d'aquells esplèndids arbres del pati, feren el que mai havien fet abans. I començaren a volar. Reunions, club parroquial, biblioteca, excursions, concerts i sobretot, les actuacions anunciades baix el suggerent títol de "Escala en Hi-Fi" que es representaven dues vegades a l'estiu, de nit i a la fresca i que esdevingueren en vertaders espectacles de llum, música i color, on cada participant donava el millor de sí mateix, dirigits, com no, pel meu cosí Toni que a la fi va poder donar sortida a la seva immensa creativitat i genialitat.

El pati de "l'Olympia" quedava petit per a acollir a tantes famílies que acudien a gaudir d'aquelles vetllades i que, sense adonar-se'n i aplaudint, anaven creant els sòlids fonaments d'una de las comunitats parroquials més compromeses d'aquells anys. Don Toni Roig havia decidit tirar a terra les antigues construccions, vendre la meitat del solar a una empresa constructora i a l'altra meitat, edificar un nou i modern temple. Així ho va fer. Amb una gran festa organitzada pels agrupaments escoltes, s'inicià l'enderroc de les velles parets, camerinos, escenari, pistes de ball, palcos... I es talaren els magnífics arbres del pati, muts testimonis dels picants espectacles de les vedettes, les multitudinàries "Escala en Hi-Fi" i de les il·lusions i esperances de tantes i tantes persones en un projecte iniciat i dirigit per aquell sacerdot de pel

Apunts dels inicis de la Parròquia

Escrit per Cuadrado

divendres, 2 de març de 2012 16:47 - Darrera actualització dilluns, 5 de març de 2012 20:23

curt i mirada llarga, que quan va veure caure la primera branca del primer arbre, començà a penedir-se de la seva decisió. Penediment que mai l'abandonà.

Del relat "Assegut a una roca a vorera de mar" (2009) - Victor Manuel Cuadrado Lladó

